מדוע דרור תמיד קופץ

סיפור קוריאני

היה זמן שהדרורים לא רק התעופפו מהר באוויר, אלא גם יכלו ללכת על הארץ, בלי לקפוץ כמו היום. והנה מה שקרה.
יום אחד הגיע דרור לחצרו של מלך. באותו זמן נשף גדול נערך בארמון והמלך עם כל אנשי החצר שלו ישבו לשולחנות עמוסים בכל טוב.
הדרור התיישב על אדן החלון, סובב את ראשו וצפצף "איזו חבורה מכובדת. כמה נעים להביט על המסיבה הזו!"
אבל באותו הרגע ראה הדרור כי דבורה הולכת על שולחנו של המלך ואוספת פירורי זיגוג סוכר. הדבר הרגיז מאוד את הדרור. הוא התחיל לצעוק ולצפצף "הנה שודדת! איך היא מעזה לאכול משולחנו של המלך עוד לפני שהמלך בעצמו התחיל לאכול! צריך להעניש אותה על החוצפה הזו."
אבל הדבורה השיבה לדרור "בעצמך שודד! אתה גונב גרעינים מהשדה עוד לפני שהאיכר הספיק לאסוף את יבול עבודתו!"

"ואת גונבת צוף מפרחים!" רעש הדרור "את גנבת. כולם יודעים זאת!"
"אני עוב-ב-בדת, אני עמל-ל-לה!" זמזמה הדבורה "ואתה ש-ש-ש-ודד את עבודת ז-ז-זרים."
וכך הם רבו זמן רב ולא יכלו להסכים ביניהם.
ואז אמרה הדבורה "הבה וישפוט אותנו בן-אדם. הוא היצור החכם ביותר בעולם."

והם עפו לכפר סמוך, ששם בבית ישן ונוטה ליפול, חי איכר עני."
האיכר שמע את שניהם ואמר "הצדק עם הדבורה. הרי המלך לא דואג בעצמו למחייה שלו. אחרים דואגים לכך. והאיכר, לפני שיאסוף את היבול, חייב לעבוד קשה. לכן היבול, עד הגרעין האחרון, שייך לאיכר. הדרורים גונבים גרעינים שלא שייכים להם."
התרגז מאוד הדרור מדברי האיכר ורצה להתנפל על הדבורה. זו נבהלה וברחה.
"הי" קרא האיכר "הרי אתה לסטים ממש! ועוד תרצה להתנפל על הדבורה המסכנה. אעשה מיד שלפחות על הארץ היא לא תפחד ממך."
והוא תפס את הדרור וקשר שתי רגליו ביחד.
מאז דרורים תמיד הולכים בקפיצות ולא יכולים להשיג דבורה על האדמה.